

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 020999 18 Uvp
Banjaluka, 13.05.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje G., B, koga zastupa punomoćnik Z.N., advokat iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 09.06.2017. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu inspekcijske kontrole, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020999 17 U od 30.01.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.05.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen osporeni akt bliže označen u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Uprave, Područnog centra B. broj ... od 24.10.2016. godine. Tim prvostepenim rješenjem je tužiocu zabranjeno obavljanje djelatnosti u poslovnim prostorijama koje se nalaze u B., na period od 15 (petnaest) dana, koji rok ističe dana 04.11.2016. godine (najranije), ili najduže zabrana traje do otklanjanja nepravilnosti. Istovremeno je određeno da će se zabrana obavljanja djelatnosti provesti zatvaranjem poslovnih prostorija i njihovim pečaćenjem, te da žalba ne odlaže izvršenje tog rješenja.

Uvaženje tužbe i poništenje osporenog akta sud je obrazložio razlozima da je tuženi nezakonito postupio kada je ostavio na snazi prvostepeno rješenje od 24.10.2016. godine, jer je isto doneseno pogrešnom primjenom odredbe člana 85. stava 32. Zakona o fiskalnim kasama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 69/07, 1/11, 65/14 i 21/15 - u daljem tekstu Zakon), obzirom da se ova odredba, po stavu suda, ne odnosi na tužioca i ne može se primijeniti u konkretnoj upravnoj stvari. Ovo stoga što iz podataka spisa proizilazi, a što ni tuženi ne spori, da je tužilac udruženje građana iz oblasti kulture koje shodno svojim osnivačkim i drugim aktima nema obavezu registracije prometa preko fiskalne kase u smislu odredbe člana 5. stav 3. tačka j) Zakona, jer nije ni prijavio obavljanje djelatnosti pružanja usluga i prodaje robe da bi se na njega primijenile odredbe tog zakona, u kojem slučaju da jeste tužilac bi morao svaki pojedinačni promet registrovati preko fiskalne kase i podatke prenositi preko terminala do servera Poreske uprave. Zbog prirode njegove registrovane djelatnosti koja dakle ne uključuje promet roba i vršenje usluga, tužilac po stavu suda nije poreski obveznik da bi se na njega primijenila odredba člana 85. stav 32. Zakona, koja se isključivo odnosi na obveznike fiskalnog sistema koji započnu obavljanje ove djelatnosti prije nabavke fiskalne kase i fiskalizacije sistema, a u kojem slučaju se nalaže mjera zabrane obavljanja te djelatnosti u trajanju od najmanje 15 dana, a najduže do otklanjanja nepravilnosti. Sud je zaključio da je izrečena mjera bespredmetna, jer tužilac nije podnio

zahtjev za inicijalnu fiskalizaciju, niti ima namjeru da ga podnese, jer se prometom roba i usluga ne bavi i ne namjerava baviti, iz čega je jasno da se njegovo postupanje na dan 21.10.2016. godine kada je izvršio neovlašćeni promet robe i usluga (prodajući inspektorima ulaznice i piće) može sankcionirati samo zabranom vršenja takve djelatnosti tad i ubuduće i prekršajnim kažnjavanjem, a nikako zabranom obavljanja njegove djelatnosti koja će se provesti zatvaranjem poslovnih prostorija i njihovim pečaćenjem i nalaganjem mjera fiskalizacije, kako su to pogrešno učinili organi uprave.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu interpretira stav suda iz pobijane presude i navodi da je isti pogrešan. Podsjeća da je sud izgubio iz vida odredbu člana 5. stav 4. Zakona koja propisuje da je i lice koje obavlja djelatnost za koju nema obavezu registracije prometa preko fiskalne kase, a istovremeno obavlja i djelatnosti koje nisu izuzete od obaveze registrovanja prometa preko fiskalne kase iz stava 1. ovog člana, dužno da svaki pojedinačni promet prilikom obavljanja tih djelatnosti registruje preko fiskalne kase, kao i da prenosi podatke preko terminala do servera Poreske uprave. U konkretnom slučaju nesporno je utvrđeno da je tužilac, pored djelatnosti za koju se registrovao, vršio promet pića te da je naplaćivao i ulaznice, zbog čega je bio u obavezi da taj promet registruje preko fiskalne kase. Imajući u vidu navedeno, tuženi je stava da je pravilno postupio prvostepeni organ kada je primjenom odredbe člana 85. stav 32. Zakona donio rješenje kojim je izrekao mjeru zabrane obavljanja djelatnosti u trajanju od 15 dana, a do otklanjanja nepravilnosti. Smatra da je pogrešan stav suda da nije od značaja činjenica da li je kontrolisani obveznik vršio djelatnost prometa robe i usluga, obzirom da odredba člana 5. stav 4. Zakona normira tu situaciju. Tom odredbom su upravo obuhvaćeni subjekti koji obavljaju djelatnost koja je izuzeta od fiskalizacije (kao što su udruženja koja se bave umjetničkim i književnim stvaralaštvom i scenskom umjetnošću), ali uz tu djelatnost vrše i djelatnost prometa robe, odnosno pružanja usluga. U praksi je mnogo takvih situacija, npr. ustanove iz oblasti obrazovanja koje su za osnovnu djelatnost oslobođene fiskalizacije, ali su obveznici fiskalizacije ukoliko imaju bife i kuhinju, odnosno vrše promet hrane i pića. Zbog navedenog, predlaže ovom sudu da zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači na način da tužbu odbije.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, kao i ostale priloge u spisu predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba i poništen osporeni akt tuženog od 09.06.2017. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tuženi nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud zaključuje da je tužilac udruženje iz oblasti kulture koje je oslobođeno fiskalizacije u smislu odredbe člana 5. stav 3. tačka j) Zakona, koje dakle nije registrovano za promet roba i pružanje usluga, zbog čega se na njega u situaciji kada je na dan 21.10.2016. godine neovlašćeno izvršio prodaju ulaznica i pića, ne može primijeniti odredba člana 85. stav 32. Zakona koja se isključivo odnosi na obveznike fiskalnog sistema koji to dakle jesu, ali započnu obavljanje djelatnosti bez nabavke fiskalne kase i fiskalizacije cijelog sistema, ili isti nabave bez odobrenja Poreske uprave.

Ispravno sud zaključuje da je inspektor nakon utvrđenja da je tužilac dana 21.10.2016. godine izvršio promet roba i usluga prodajući ulaznice i pića, imao ovlaštenje da tužiocu zabrani vršenje te djelatnosti odmah i za ubuduće i da ga podvrgne prekršajnom kažnjavanju, ali ne i da posegne za mjerom zabrane obavljanja njegove djelatnosti zatvaranjem poslovnih prostorija i njihovim pečaćenjem na 15 dana a najduže do otklanjanja nepravilnosti, jer tužilac nije imao i nema namjeru da se bavi djelatnošću prometa roba i usluga koja podliježe fiskalizaciji.

U tom kontekstu tuženi pogrešno tumači odredbu člana 5. stav 4. Zakona tvrdeći da se upravo ona odnosi na udruženja ove vrste koja istovremeno obavljaju i djelatnosti koje nisu izuzete od obaveze registrovanja prometa preko fiskalne kase, obzirom da se zakonski termin „istovremeno obavljanje“ djelatnosti koje podliježu fiskalizaciji, odnosi samo na zvanično registrovane djelatnosti ove vrste koje subjekt počne obavljati prije nego što pribavi fiskalnu kasu i fiskalizuje cijeli sistem, o čemu se ovdje definitivno ne radi, kako je to valjano zaključio i obrazložio nižestepeni sud.

Kod ovakvog stanja stvari, proizilazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić